

L'autora barcelonina presenta una obra vitalista

Milena Busquets presenta la seva tercera novel·la, 'Gemma', una obra que arriba precedida per l'èxit internacional de 'També això passarà', publicada el 2015

Honesta i depurada

Lluís Lloret
BARCELONA

Milena Busquets (Barcelona, 1972) va treballar a l'editorial Lumen –que la seva mare, Esther Tusquets, va fundar i dirigir durant quaranta anys– i, anys més tard, van crear l'editorial RqueR. El 2008 va debutar en novel·la amb *Hoy he conocido a alguien* i el 2015 li va arribar l'èxit internacional amb la segona, *També això passarà*. Ara presenta la tercera, *Gemma*, a Anagrama i Amsterdam (en traducció catalana de Lurdes Serramià).

L'editora d'Anagrama, Sílvia Sesé, va explicar en roda de premsa: "La va lliurar just abans de la pandèmia, però hem trigat un any a publicar-la, després de fer molta feina. Milena aconsegueix que el text sembli senzill quan no ho és i amaga, sota les frases, molt de significat."

"Ha aconseguit una veu, que és el millor que li pot passar a un escriptor", va afegir Sesé abans de donar pas a Joan Carles Girbés, editor d'Amsterdam, que es va mostrar eufòric amb la novetat.

"L'energia i la força que ens aporta aquest petit gran llibre de la Milena arriba just en la maduresa de l'obra i quan tornen a obrir les llibreries", va comentar l'editor, per a sorpresa de l'autora, que no n'estava al cas. "Ofereix l'emoció de les petites alegries quotidianes i és un gran cant a l'amistat, a l'amor i a la bellesa, amb tot de reflexions sintètiques, d'aforismes."

La trama de l'obra comença quan una nit d'estiu, a Barcelona, més de trenta anys després de la

Milena Busquets
barreja vivències
personals amb les
ficcions que crea
per a les seves
obres ■ QUIM PUIG

mort de la Gemma, el seu record emergeix del pou de l'oblit amb força. La protagonista de la història, una escriptora en la quarantena, es veu arrossegada pels dubtes sobre la seva antiga companya d'escola: quan la va veure per última vegada?, es va poder acomiadar d'ella?, en quina dona es devia haver convertit, aquella jove d'ulls inquisitius? La feina, els plans de vacances, els fills adolescents, l'idil·li amb un actor de teatre..., tot queda aturat per la necessitat de reconstruir un

passat que creia oblidat.

Han passat sis anys del seu llibre anterior. "He trigat perquè vaig estar dos anys fent la promoció de *També això passarà* i quan estàs dalt de l'onada de l'èxit costa poder escriure; la veu és com la d'un cantant d'òpera, és molt fàcil de perdre-la", va explicar l'autora.

Amb els anys, va fer quatre versions, cada cop més breus. "M'agradaria que les meves novel·les es poguessin llegir dedicant el mateix temps que invertim en veure una pel·lícula:

una hora i mitja o dues", va concretar Busquets, que, encertadament, pensa que avorrir el lector no s'ha de fer de cap manera.

"En autoficció no sempre és agradable ni fàcil escriure sobre un mateix, sent honest"

Amb el to simpàtic, rialler i desinhibit que va mostrar al llarg de tota la roda de premsa, Milena Busquets va ser sincera amb el tema de l'etiqueta. "És autoficció, encara que ara sembla que és pejoratiu i tot d'autors, que n'escruien, ho neguen; jo no me n'amago."

"El que importa d'un text no és què és veritat i què no, és que soni autèntic, que te'l creguis. Jo, *El petit príncep*, me'l crec al cent per cent, i *La Guerra de les Galàxies* i *ET...*", va posar com a exemple.

"La part troncal és la Gemma, una amiga meua que va morir als 15 anys de leucèmia", va revelar l'autora. "El tronc és la mort però envoltada de vida", va puntualitzar Girbés.

"Parlo de la mort perquè, tot i que sigui una obvietat, és part de la vida i tots morirem", va assegurar l'autora, que proposa acceptar la mort de manera natural quan aquesta arriba dins dels paràmetres previsibles.

Sobre el seu estil depurat va admetre que parteix de la feina. "L'aparent sen-

zillesa costa d'aconseguir i de vegades acabo plorant davant l'ordinador. És tan difícil com trobar la veu, i en autoficció és més complicat perquè no sempre és agradable ni fàcil escriure sobre un mateix sent honest.”

Busquets defineix com crea amb una imatge. “Per mi, escriure és disparar una fletxa i que vagi directa a la diana; hi ha autors que saben fer, i molt bé, que la fletxa segueixi camins més llargs, però jo el que busco és anar directa allà on vull.”

Així com la mort, els records també són a la base de la seva literatura. “Un escriptor fa la feina de rescatar allò que li importa. I recordem poc, que no té per què ser dolent, però el cert és que recordem poques coses...”

“No sabria escriure des de la ràbia, l'odi o la reivindicació; escric des de l'amor i la pau”

Dels jocs entre la realitat i la ficció, que no amaga, mai en formen part la venjança o sentiments similars. “No utilitzo la literatura per passar comptes amb ningú, faig servir per a les meves ficcions persones que m'estimo. Per això els milloro molt!”, va dir tot rient. “No sabria escriure des de la ràbia, l'odi o la reivindicació. Escric des de l'amor i la pau, encara que soni ridícul”, va afegir, més seriosa.

Una cosa són els records i una altra la nostàlgia. “Hi ha lectors que han rigut molt, i és que no volia fer un llibre nostàlgic, perquè és molt fàcil caure en la carincloneria, que és una de les meves pors.”

I què busca, Milena Busquets? “Només hi ha una pregunta important per a un escriptor, per a qualsevol persona: «Qui soc?»” I ella s'ho va responent a base de novel·les. ■